

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

لمبه

۱۴۰۱.۱۰

شبانہ های من (۱)

پس از بیماری دو هفته ای؛ اینک، بار دیگر، در شیی که هنوز درد بیماریم را می کشم، به دنیای انترنیت آمده ام، و نخستین چیزی که چشمانم را به خودش دوخت، خبر افزایش مرگ و میر، اگر بهتر گفته باشم، قتل عام مردم زحمتکش و ستمدیده ام در وب سایت انگریزی بی بی سی بود و همین بود که درد بیماریم را فراموش کردم و به هشتمین شبانه ام پناه بردم تا باشد دردم را با شبانه هایم تقسیم کنم.

یوناما، این شبکه جاسوسی و مدینه فاضله شماری از روشنفکران انقیادطلب، گزارش کرده است که مرگ و میر مردم در سال ۲۰۰۹ میلادی نسبت به سال پار ۱۴ درصد افزایش یافته است که این نمونه خوبی از ستمگری امپراتوری جهانی در کشور ماست که به منظور اهداف ستراتیژیکش جنگ ارتجاعی را در کشور ما و منطقه دامن زده است و با هزار درد و دریغ که شماری خاینانه آنرا حضور "دوستان بین المللی" دانسته و عده ای هم از ایشان می طلبند تا خاینان را محاکمه کنند!

اگر به این آمار باور کنیم، که نباید کنیم، چون مطمئناً هر سال قتل عام مردم ما افزایش می یابد و خون بیشتری از هموطنان ما بر زمین می ریزد، دیده می شود که در سال ۲۰۰۹ بیشتر از ۲۴۱۲ مرد و زن و طفل و کودک ما در جنگ ارتجاعی و استعماری کنونی شهید شده اند. و اگر یوناما هر چه تلاش کند که این آمار را به فیصدی های گوناگون و به بخش های مختلف وصله بزند، چیزی از ماهیت اصلی این جنگ جنایتکارانه امپریالیستی و قتل عام مردم ما کم کرده نمی تواند.

و اما، وقتی دردم بیشتر می شود، که می بینم بی بی سی این دستگاه جاسوسی بریتانیه، نتیجه سروبی را اعلان می کند که بر بنیاد آن ۷۰ درصد مردم افغانستان از وضعیت کنونی راضی اند و راه کنونی را که افغانستان (دولت کنونی) در پیش گرفته است، درست تشخیص می دهند. حق ماست که همین جا از احمق های بی بی سی بپرسیم که چگونه ملتی می تواند با وجود افزایش ۱۴ درصد قتل و کشتار، از وضعیت کنونی راضی و آنرا درست تشخیص بدهد؟!

و اما، باور دارم که قلمچه ها و دنبالچه ها و فرهنگچه ها و مدالچه ها هستند که از وضعیت کنونی راضی و آنرا درست تشخیص می کنند؛ نه مردم کنر ، لغمان ، هلمند ، ارزگان ، فراه و توده های که هر روز غم عزیزان شان را در دل می کارند، تا بهاری فرا رسد.

...و

تا یک شبانه دیگر.